

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 770/2023
06.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Владимира Павловића, због продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 181. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног законика, у вези са чланом 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Владимира Павловића - адвоката Јелене Станковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 458/22 од 13.07.2022. године и Вишег суда у Нишу Кж1 441/22 од 13.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 06.09.2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Владимира Павловића - адвоката Јелене Станковић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 458/22 од 13.07.2022. године и Вишег суда у Нишу Кж1 441/22 од 13.03.2023. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 458/22 од 13.07.2022. године окривљени Владимир Павловић оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 181. став 3. у вези са ставом 2. КЗ, у вези са чланом 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године. Према окривљеном изречена је мера безбедности забране вршења позива, делатности и дужности па је окривљеном забрањено обављање свих занимања која се односе на рад са малолетним лицима у трајању од десет година, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка а законски заступник малолетне је упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 441/22 од 13.03.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног а пресуда Основног суда у Нишу К 458/22 од 13.07.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Владимира Павловића - адвокат Јелена Станковић, због повреда одредаба члана 16, 25, 181 и 182 КЗ, члана 500. и 84. ЗКП, док из образложења захтева произилази да га подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног Владимира Павловића у поднетом захтеву наводи да се пресуда заснива на доказу на коме се не може заснивати на који начин указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. сав 2. тачка 1) ЗКП. Као незаконит доказ наводи службену белешку Центра за социјални рад од 30.11.2021. године, из разлога што је састављена без налога и овлашћења тужиоца а односи се на саслушање малолетне оштећене од стране психолога, педагога и социјалног радника Центра са социјални рад, ван тока кривичног поступка, а лица која су вршила испитавање нису била овлашћена на такву радњу.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, службена белешка Центра за социјални рад од 30.11.2021. године је састављена без налога и овлашћења тужиоца из разлога што се ради о доказу који се и не прибавља по налогу и овлашћењу тужиоца и не ради се о испитивању малолетне оштећене од стране психолога, педагога и социјалног радника Центра са социјални рад, (а који су иначе стручни и овлашћени да предузму радњу обављања разговора са малолетном оштећеном), у смислу радње испитивања коју предузима орган кривичног поступка према одредбама ЗКП, већ о радњи која се предузима у оквиру поступања и

овлашћења која има Центар за социјални рад и као такав је изведен на главном претресу и цењен од стране суда и представља законит доказ на коме се пресуда може заснивати, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног од стране овог суда оцењени као неосновани.

У образложењу захтева се наводи и да правноснажна пресуда не садржи субјективни елемент кривичног дела на који начин се указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Према чињеничном опису у изреци првостепене пресуде и утврђеном чињеничном стању, окривљени Владимир Павловић је у периоду од октобра 2021. године до 29.11.2021. године у урачунљивом стању, као друго лице злоупотребом положаја, извршио полне радње над дететом... која му је поверена ради учења и васпитања, ... у циљу задовољења свог полног нагона, ..., при чему је био свестан свога дела и хтео његово извршење и био је свестан да је његово дело забрањено.

У овако описаним и утврђеним радњама окривљеног Владимира Павловића стоје сва обележја, како објективна, тако и субјективна, продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 181. став 3. у вези са ставом 2. КЗ, у вези са чланом 61. КЗ, за које је оглашен кривим, па су наводи браниоца окривљеног да је учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране Врховног суда оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Владимира Павловића у осталом делу је недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче повреде члана 16, 181 и 182 КЗ, члана 500. и 84. ЗКП, те наводи да је изрека пресуде неразумљива у погледу времена и места предузимања сваке појединачне радње извршења, на који начин указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП. Поред наведеног, у захтеву се наводи и да пресуда не садржи образложење намере окривљеног да свој сексуални нагон задовољи према оштећеној, на који начин се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Такође, у захтеву се наводи да су се вештаци лажно представљали из разлога што на њиховом печату стоји да им је ужа специјалност дечија психијатрија, што не постоји као ужа, већ као редовна специјализација, те да су налаз и мишљење састављени од стране неквалификованих личности за вештачење малолетних лица, као и да је било нужно извести доказ саслушањем малолетне оштећене и да суд није у потпуности извео све доказе о одлучним чињеницама, а оне које је извео је погрешно оценио, на који начин се оспорава кредибилитет вештака и утврђено чињенично стање и оцена доказа дата од стране суда.

Наведене повреде не представљају законске разлоге због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека

окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је стога, Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Владимира Павловића - адвоката Јелене Станковић, Врховни суд је, на основу члана 491. ЗКП, захтев у односу на повреде закона наведене у изреци пресуде одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председника већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић